

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/331/2020
Identifikačné číslo spisu:	8115216929
Dátum vydania rozhodnutia:	13.12.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8115216929.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B. W. B., bývajúcej v I., K. XXX/X, zastúpenou JUDr. Milanom Sedlákom MBA, advokátom so sídlom v Košiciach, Kukučínova 19, proti žalovanej Fakultnej nemocnici s poliklinikou J.A. Reimana Prešov, so sídlom v Prešove, Hollého 14, IČO: 00 610 577, zastúpenou Advokátskou kanceláriou GOGA a spol., s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kupeckého 4, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13Cpr/14/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 22. júla 2019 sp. zn. 23CoPr/1/2019 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2019 sp.zn. 23 CoPr/1/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 22. júla 2019 sp. zn. 23CoPr/1/2019 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2019 sp.zn. 23 CoPr/1/2019 z r u š u j e a vec Krajskému súdu v Prešove vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2019 sp.zn. 23 CoPr/1/2019, na odvolanie žalovanej, rozsudkom z 22. júla 2019 sp. zn. 23CoPr/1/2019 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal plnú náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

1.2 Odvolací súd v odôvodnení rozsudku mimo iného uviedol: „4. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Odvolací súd vychádzal v celom rozsahu zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, a preto rozhodoval bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario).

5. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym hodnotením veci súdom prvej inštancie, keď súd prvej inštancie uzavrel, že v konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa porušila závažne pracovnú disciplínu. Žalovaný okamžite skončil pracovný pomer so žalobkyňou pričom dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru skutkovo vymedzil ako

1. neposkytnutia zdravotnej starostlivosti pacientke Š. dňa 23.02.2015
2. nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti pacientovi A. dňa 23.02.2015

3. porušovanie povinností v oblasti vedenia zdravotnej dokumentácie a neplnenie pokynov primára oddelenia.

6. Dôvody uvedené v okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 20.04.2015 boli dostatočne nezameniteľne špecifikované a podľa názoru odvolacieho súdu prvé dva skutky, teda odmietnutie poskytnutia zdravotnej starostlivosti pacientke X. Š. a neposkytnutie zdravotnej starostlivosti dostatočne a správne pacientovi B. A., boli závažným porušením pracovnej disciplíny, ktoré mohli viesť k okamžitému skončeniu pracovného pomeru.

7. Odborne nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti ako aj odmietnutie poskytnutia zdravotnej starostlivosti je závažným porušením pracovnej disciplíny lekára, o tomto medzi stranami nebol spor a aj odvolací súd zastáva tento názor.

8. Čo sa týka prvého hmotnoprávneho dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru, teda neposkytnutia zdravotnej starostlivosti pacientke Š.B., aj keby bola pravda, že žalobkyňa vykonala prvú časť vyšetrenia, teda zisťovala rozhovorom mechanizmus a príčiny vzniku úrazu, je zrejmé, že okrem tohto neposkytla pacientke Š. žiadnu zdravotnú starostlivosť. Je nesprávny záver súdu prvej inštancie, že pokiaľ sa lekár pacienta spýtal na mechanizmus vzniku jeho zdravotných problémov, nedá sa už hovoriť o úplnom odmietnutí zdravotnej starostlivosti. Úvodná časť vyšetrenia (zisťovanie príčin poruchy zdravia) má význam vtedy, pokiaľ lekár pokračuje ďalšími úkonmi, a teda tvrdenia pacienta musia byť objektivizované úkonmi lekára (vyšetrením). Žalobkyňa sa v danom prípade uspokojila len s tým, že si vypočula tvrdenia pacientky o vzniku jej zdravotných obtiaží, žiadne vlastné vyšetrenie neurobila a uzavrela, že prípad nie je akútny a pacientka má navštíviť svojho obvodného lekára. Medzi stranami nie je sporné ani to, že pokiaľ bol stav pacientky urgentný, mala jej žalobkyňa poskytnúť zdravotnú starostlivosť. Záver o tom, že stav pacienta nie je urgentný, nemohla žalobkyňa urobiť len na základe tvrdení pacienta. Ako bolo uvedené vyššie, tvrdenia pacienta bolo potrebné objektivizovať vyšetrením. Podľa názoru odvolacieho súdu takúto situáciu možno hodnotiť ako úplné neposkytnutie zdravotnej starostlivosti. Je pritom bez významu, že následným vyšetrením bolo zistené, že pacientka v skutočnosti ďalšiu zdravotnú starostlivosť nepotrebovala, pretože túto skutočnosť žalobkyňa nemohla vedieť. Podľa názoru odvolacieho súdu správnosť postupu lekára nemožno posudzovať z informácií, ktoré boli zistené až následne. V takom prípade by totiž lekár mohol ignorovať akékoľvek riziká a jeho postup by nemohol byť označený za nesprávny, pokiaľ by sa tieto riziká nepotvrдили.

9. Čo sa týka druhého prípadu odvolací súd je toho názoru, že pacientovi A. nebola zdravotná starostlivosť zo strany žalobkyne poskytnutá správne. Záver o nesprávnom poskytnutí zdravotnej starostlivosti potvrdil primár oddelenia B. S. a tento záver je uvedený aj v okamžitom skončení pracovného pomeru (vrátane toho, aké vyšetrenia mala žalobkyňa indikovať a neurobila to). Bolo povinnosťou žalobkyne preukázať, že tento záver je nesprávny, nestačilo poukázať na zaujatosť primára oddelenia. Tvrdenie žalobkyne o tom, že primár B. S. je voči nej zaujatý, nie je skutkovým tvrdením, ktoré by mohlo mať status nesporného tvrdenia, pretože ho žalovaný nepoprel. Zaujatosť primára ako prípadného svedka je súd povinný zisťovať sám (§ 200 ods. 1 CSP), nejedná sa o skutočnosť, ktorá sa môže stať nespornou, pretože to jeden účastník tvrdí a druhý to nepoprie. Preto podľa názoru odvolacieho súdu treba vychádzať aj zo stanoviska B. S. a zo stručného diagnostického postupu u pacientov s úrazom hlavy, ktorý je založený v spise a ktorý bol podpísaný primárom B. W. S.. Tento postup sa nevzťahoval len na žalobkyňu, nemožno teda predpokladať, že by primár v tomto postupe úmyselne uviedol nesprávne diagnostické postupy a že by sa v tomto mohla prejavovať jeho prípadná zaujatosť voči žalobkyňi. V konaní neboli vykonané žiadne dôkazy, ktoré by potvrdili správnosť postupu žalobkyne v prípade ošetrenia pacienta A. a ktoré by súčasne vyvrátili stanovisko B. S..

10. Všetky ostatné formálne náležitosti okamžitého skončenia pracovného pomeru (§ 70 Zákonníka práce) v tomto prípade boli dodržané, bol daný aj hmotnoprávny dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyne. Podľa názoru odvolacieho súdu v okamžitom skončení pracovného pomeru nemusí byť vysvetlené prečo bol použitý výnimočný spôsob ukončenia pracovného pomeru a

prečo vec nebolo možné riešiť ináč. Dôležité je, aby táto skutočnosť bola daná. V danom prípade s prihliadnutím na osobu zamestnanca, jeho pracovné zaradenie, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych pracovných povinností, situáciu, v ktorej k porušeniu došlo a dôsledky pre zamestnávateľa boli dané dôvody na okamžité skončenie pracovného pomeru. Žalobkyňa opakovane porušila dôležité povinnosti, odmietla ošetriť pacienta, resp. ošetrila ho nesprávne (nedostatočne), čím úplne negovala účel poskytovania zdravotnej starostlivosti.

11. Čo sa týka neprerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov, žalobkyňa v podanej žalobe vyslovila pochybnosť o tom, či k splneniu tejto povinnosti došlo, avšak neargumentovala takým spôsobom, ako to uviedol súd prvej inštancie, teda že zástupcom zamestnancov nebolo predložené na vyjadrenie to isté znenie okamžitého skončenia pracovného pomeru ako bolo následne doručené žalobkyni. Z judikatúry najvyšších súdnych autorít vyplýva, že povinnosť zamestnávateľa prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď, resp. okamžité skončenie pracovného pomeru, je splnená vtedy, ak so zástupcami zamestnancov sú prerokované aj skutkové dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru (rozhodnutie NS SR 3MCdo/14/2013, 3Cdo/192/2007, 5Cdo/255/2008 a 1Cdo/72/2006). Podľa názoru odvolacieho súdu z predložených dôkazov vyplýva, že zástupcom zamestnancov bolo predložené to isté okamžité skončenie pracovného pomeru aké bolo v danom prípade použité, aj keď ako dôkaz bola predložená len posledná strana tohto úkonu a dôvody zamýšľaného skončenia pracovného pomeru v žiadosti o prerokovanie skončenia pracovného pomeru boli totožné s dôvodmi uvedenými v samotnom okamžitom skončení pracovného pomeru doručenom žalobkyni. Rozdiel v danom prípade nemôže spôsobovať to, že podanie doručené žalobkyni bolo doplnené informáciou o tom, že žalobkyňa k vytýkaným nedostatkom podala písomné stanovisko.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu žalobkyne zamietol.

13. O trovách celého konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V konaní bol úspešný žalovaný v celom rozsahu, má teda nárok proti v celom rozsahu neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.“

2. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Navrhla, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, že potvrdí rozsudok súdu prvej inštancie a prizná žalobkyni náhradu všetkých trov konania, alternatívne zruší rozsudok odvolacieho súdu a vráti mu vec na ďalšie konanie.

2.1. Dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP odôvodnila tým, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedenú vadu dovoľateľka vzhľadla v tom, že odvolací súd sa odklonil od skutkového stavu veci zisteného súdom prvého stupňa bez toho, aby nariadil pojednávanie, na ktorom by opakoval, alebo doplnil dokazovanie za účasti žalobkyne, ktorá by sa mohla k vykonaným dôkazom vyjadriť, navrhnúť ďalšie dôkazy. Poukázala na zistenie odvolacieho súdu podľa ktorého B. S. mal potvrdiť nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti žalobkyňou, pričom B. S. nebol v konaní vypočutý. Žalobkyni ako slabšej strane v spore bola procesným postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť klásť B. S. otázky, vyjadriť sa k jeho tvrdeniam. Odvolací súd nemohol rozhodujúce skutočnosti odborného charakteru posúdiť sám, nakoľko mu chýbali k tomu odborné znalosti, čo odôvodňovalo vykonanie znaleckého skúmania k otázkam, či postup žalobkyne bol nesprávny, teda či došlo k porušeniu pracovnej disciplíny odôvodňujúce okamžité skončenie pracovného pomeru. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že splnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru v zmysle § 74 Zákonníka práce (o jej prerokovaní zástupcami zamestnancov) žalovaná nepreukázala. Odvolací súd bez dokazovania vychádzal z toho, že táto podmienka splnená bola. Zdôraznila požiadavku, že napadnuté rozhodnutie musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozhodnutia.

2.2. Dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP vymedzila tak, že ako dovolacím súdom doposiaľ neriešené považovala otázky (či je možné posúdiť ako neposkytnutie /odopretie/ zdravotnej starostlivosti na urgentnej ambulancii zdravotníckeho zariadenia po vyše týždni od údajného úrazu ? či prípad zjavného zneužitia vyšetrenia v urgentnej ambulancii môže byť v prípade odkázania pacientky k svojmu všeobecnému lekárovi posudzovaný ako odopretie /neposkytnutie/ zdravotnej starostlivosti ? či v takom prípade mal pacient voľby poskytovateľa zdravotnej starostlivosti? či pacient je oprávnený dožadovať sa prístrojového vyšetrenia na zariadení, ktoré si sám určí ? či v prípade odmietnutia takého vyšetrenia môže ísť o odmietnutie /resp. o nesprávne/ vyšetrenie ?). Za otázky odkláňajúce sa od ustálenej judikatúry dovolacieho súdu označila dovolateľka, či konanie žalobkyne môže byť posudzované ako závažné porušenie pracovnej disciplíny odôvodňujúce okamžité skončenie pracovného pomeru, či skutkovo porušenie pracovnej disciplíny bolo vymedzené správne a výstižne.

3. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť ako nedôvodné a v dovolacích dôvodoch riadne nevymedzené. V nadväzujúcej reakcii dovolateľka zotrvala na svojej dovolacej argumentácii.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné.

5. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

6. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6.1. Ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

6.2. Podľa § 449 ods. 1 CSP, ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší.

6.3. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

7. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Dovolateľka vo vzťahu k porušeniu jej procesného práva odvolacím súdom v zmysle § 420 písm. f/ CSP namieta okrem iného, že odvolací súd rozhodol o zmene rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúc z iného skutkového stavu veci ako ho zistil súd prvej inštancie a to bez opakovania, či

doplnenia dokazovania. Túto námietku formulovala aj ku skutkovým okolnostiam odvolacieho súdu o splnení podmienky v zmysle § 74 Zákonníka práce.

8.1 Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje (§ 384 ods.1 CSP). Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP).

8.2 Výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je zamestnávateľ povinný vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov, inak sú výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné. Zástupca zamestnancov je povinný prerokovať výpoveď zo strany zamestnávateľa do siedmich pracovných dní odo dňa doručenia písomnej žiadosti zamestnávateľom a okamžité skončenie pracovného pomeru do dvoch pracovných dní odo dňa doručenia písomnej žiadosti zamestnávateľom. Ak v uvedených lehotách nedôjde k prerokovaniu, platí, že k prerokovaniu došlo (§ 74 Zákonníka práce).

8.3 Súd prvej inštancie mimo iného v žalobe vyhovujúcim rozsudku konštatoval, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno ohľadne preukázania prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov v zmysle § 74 Zákonníka práce konštatujúc to po zohľadnení predloženej listiny z 15. apríla 2015 - len jej jednej strany - 4 strany listu žalovanej, z ktorej súdu prvej inštancie nebolo zrejmé, o ktoré skutkové dôvody má ísť.

8.4 Odvolací súd v dôvodoch rozsudku poukázal na rozhodnutia dovolacieho súdu (3MCdo/14/2013, 3Cdo 192/2007 a iné) z ktorých má vyplývať, že povinnosť zamestnávateľa prerokovať so zástupcami zamestnancov okamžité skončenie pracovného pomeru je splnená, ak sú prerokované aj skutkové dôvody. Podľa názoru odvolacieho súdu z predložených dôkazov má vyplývať, že zástupcom zamestnancov bolo predložené to isté okamžité skončenie pracovného pomeru, aké bolo v danom prípade použité, aj keď ako dôkaz bola predložená len posledná strana tohto úkonu (listy z 15. apríla 2015).

8.5 Záverom, že dôvody skončenia pracovného pomeru v žiadosti o prerokovanie skončenia pracovného pomeru boli totožné s dôvodmi uvedenými v samotnom okamžitom skončení pracovného pomeru doručenom žalobkyni odvolací súd vstúpil do modifikácie skutkového stavu veci oproti tomu, ako si ho ustálil súd prvej inštancie konštatujúci neunesenie dôkazného bremena žalovanou o totožnosti prerokovaných skutkových dôvodov s dôvodmi uvedenými v okamžitom skončení pracovného pomeru.

8.6 Ak odvolací súd vychádzal z rovnakých dôkazov ako súd prvej inštancie a na ich základe dospel k iným skutkovým zisteniam, z ktorých vychádza jeho iný právny záver (o naplnení podmienky v zmysle § 74 ZP), bol povinný také dôkazy opakovane vykonať (R 64/1966, 5Cdo 131/2009). Za opodstatnenú treba považovať dovoláciu námietku, ktorou sa dovolateľka dovoľávala opakovania dokazovania odvolacím súdom na ním nariadenom pojednávaní.

8.7 Z akých konkrétnych dôkazov odvolací súd vychádzal pri svojom zistení o totožnosti prerokovaných a uplatnených skutkových dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru nie je zrejmé, v tejto časti nie je rozhodnutie preskúmateľné. Možno konštatovať, že k takému záveru odvolací súd dospel napriek listinnému dôkazu - 4. strany žiadosti žalovanej. V dovolaní sa tiež preto dôvodne namieta, že vydaný rozsudok má spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

9. Predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného

prvostupňovým súdom. Odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa, bez toho, aby vo veci vykonal akékoľvek dokazovanie, čím došlo k nesprávnemu procesnému postupu odvolacieho súdu (§ 384 ods.1 a § 385 ods. 1 CSP), ktoré znemožnilo dovolateľke uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

10. Dovoľanie žalobkyne je v zmysle § 420 písm. f/ CSP prípustné a zároveň aj dôvodné. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 449 ods. 1 v spojení s § 450 CSP napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na zistenú vadu zmätočnosti dovolací súd sa ďalšími dovolacími dôvodmi nemal možnosť zaoberať.

11. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

12. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.